

DE BRON

Rikus Koops
2005

Traag stroomt de Maas langs de pijlers van de brug. In het wervelende water zie ik Elise's gezicht, haar blauwe ogen kijken me vanuit de diepte aan. Slechts vijf dagen geleden waren we nog samen, in het dal waar deze rivier ontspringt.

Ze vond het heerlijk in dat dal. We liepen langs het stroompje dat met z'n hoge rietkraag een lint vormde door de oplopende groene weiden. Hier en daar stonden koeien onder een groepje bomen te grazen. Verder was het dal verlaten. Bij een opening in de rietkraag liet ze mijn hand los en gleeed in de ondiepe bedding. Ze vulde haar veldfles. "Voor thuis", zei ze, "als souvenir". Ik vond het een mooi gebaar.

Ze had wel meer van dat soort spontane dingen. Daarom hoefde ze ook niet lang na te denken toen ik haar vroeg om mee te gaan op zoek naar het begin van de Maas. Dat we elkaar slechts drie weken kenden was voor haar geen bezwaar. In deze weken had ik zorgvuldig elk contact met haar vrienden en familie ontlopen. Haar moeder had er nog wel op aangedrongen om mij te ontmoeten voor ons vertrek, maar ook dat wist ik af te houden. We vertrokken zodoende zonder dat ik haar achtergrond kende en zij de mijne.

Onderweg, in Nijmegen, kocht ik een paar goede wandelschoenen voor haar. Ze paradeerde erop alsof het pumps waren, haar ijdelheid verradend met opzichtig rode veters. De veldfles betaalde ze zelf.

Later, in de auto, werd ze wat gespannen, een beetje stil totdat ik, net voor Luik, over mezelf begon te vertellen.

Over de boeken die ik las, over mijn liefde voor rivieren en over mijn dromen. Elise glimlachte verrast toen ik haar zei dat ik graag drie kinderen wilde. "Ik ook", zei ze, en het klonk als een liefdesverklaring.

We stopten op een camping langs de Sûre. De rivier streelde de gladde stenen die op Elise's appelwangetjes leken. Met opgerolde broekspijpen stapte ze meteen het ondiepe water in. Ik keek naar het kleine zweetdruppeltje op haar voorhoofd en naar de blonde lok die wiegde in de wind. Ze giechelde om de visjes die haar kuiten kietelden. Verwachtingsvol kroop ze die avond tegen me aan, maar ik hield afstand. De volgende ochtend stonden we vroeg op. Met de slaap nog in haar ogen, dronk ze haar koffie. Net wakker was ze op haar mooist. Ik veegde de lok van haar voorhoofd en gaf haar mijn eerste zoen. Ze bloosde.

Rond het middaguur kwamen we aan in het dal van de Maas. Ze stapte uit en verrukt van de stilte keek ze om zich heen. "Het is hier bijna te mooi om te praten", fluisterde ze. We trokken onze wandelschoenen aan, kropen onder het prikkeldraad door en begonnen de tocht naar de bron van de Maas.

Een half uur later lag ik geknield in de bedding. Ik boog over haar heen en zag een zweetdruppeltje op haar voorhoofd en de blonde lok, door de wind bewogen. Haar heldere ogen starden naar de blauwe hemelkoepel die in dit afgesloten dal op de omringend heuvels leek te rusten. Ik legde mijn hand op haar roerloze buik. Het riviertje stroomde langs haar wangen en vormde een draaikolkje bij haar mond. Met moeite nam ik afscheid.

Nu sta ik hier in Maastricht op de brug Ik kijk naar beneden en zie haar gezicht, haar blauwe ogen. Ik open de veldfles en leeg hem klokkend. Het vallende water verplettert haar gezicht.

Rikus Koops
Geschreven: 8 juni 2005
Versie 060514
www.rikuskoops.nl
www.rikuskoops@gmail.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.